

ข้อคิด : ปล่อยให้ฉันตายเถิด

เขียนโดย อ.ธวัช เย็นใจ

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 18:39 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 18:43 น.

www.thaisermons.com บทความเพื่อจิตวิญญาณ

ปล่อยให้ฉันตายเถิด

ธวัช เย็นใจ

เอरिक ฟอร์ม นักจิตวิทยาชื่อดังกล่าวว่า

“โลกมนุษย์ทุกวันนี้กำลังก้าวเข้าสู่ยุคสิ้นหวัง

หากขึ้นปล่อยให้เป็นอย่างนี้

เราจะก้าวเข้าสู่ความหายนะอย่างแน่นอน”

มีรายงานอย่างเป็นทางการ ถึงสถิติของคนที่ดีดเหล้า ยาเสพติดต่างๆ หญิงขายบริการหรือโสเภณี คนว่างงาน การหย่าร้าง ปัญหาบ้านแตกสาแหรกขาด
นับวันคนเป็นโรคจิตเพิ่มขึ้น การต่อสู้ทางการเมืองรุนแรง ทหาร ตำรวจ หมอและโรงพยาบาลต้องรับแบกภาระอย่างหนัก

นอกจากนี้ยังมีคนที่หมดหวังในชีวิต คนที่ทำความผิดและกล่าวโทษตนเอง(เช่น คนโกงคอร์รัปชั่น) แล้วก็หาทางออกไม่ได้
ก็มักจะลงเอยด้วยโรคซึมเศร้าและการฆ่าตัวตาย

ข้อคิด : ปล่อยให้ฉันตายเถิด

เขียนโดย อ.รัช เย็นใจ

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 18:39 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 18:43 น.

เอลิซาเบธ โบเวียหรือในอีกชื่อหนึ่ง เบบี เจน โด หญิงสาวชาวอเมริกันวัย ๒๖ ปี ได้ขอร้องให้หมอหยุดยั้งความตายให้แก่เธอ เพราะสิ้นหวังแล้วในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่อยากจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป เมื่อหมอปฏิเสธคำขอนั้น เธอก็เริ่มอดอาหาร เมื่อข่านี้แพร่ออกไปสู่สาธารณชน ก็มีผู้เขียนจดหมายจากทุกสารทิศส่งมาเพื่อปลอบใจเธอ รวมกันแล้วมีน้ำหนักถึง ๒ พันปอนด์

ที่น่าประทับใจยิ่งก็คือ มีผู้ส่งพระคัมภีร์มาให้เธออ่านเป็นจำนวนถึง ๒๐๐ เล่ม!

แต่ถึงกระนั้น เอลิซาเบธก็ยังดิ้นรนต่อไปเพื่อจะตายอย่างสมใจให้ได้

ข้อคิด :

เมื่อโยบต้องประสบกับเคราะห์กรรมอย่างรุนแรง สูญสิ้นหมดทุกอย่างที่อย่าง ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สมบัติเงินทอง ลูกสาวลูกชายตายเกลี้ยง ภรรยาที่กระหน่ำซ้ำเติมให้เข้าใจ เขาหมดหวังและสาปแช่งตนเอง ตัดพ้อต่อว่าชะตาชีวิต “ทำไมข้าไม่ตายเสียตั้งแต่ออกจากครรภ์ ทำไมข้าไม่ออกจากครรภ์แล้วก็สิ้นใจไป (ให้มันสิ้นเรื่องสิ้นราว) “ (โยบ ๓.๑๑)

ผู้เขียนสดุดีมีความรู้สึกเช่นเดียวกันเอลิซาเบธ โบเวีย โดยกล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย เหตุไฉนจึงปล่อย ใจนเจ้าจึงกระสับกระส่ายภายในตัวข้าพเจ้า” แต่ในทันใดนั้น เขาก็เงยหน้าขึ้นมองไปที่สวรรค์ และร้องออกมาด้วยความดีใจว่า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะร้องเพลงสดุดีแด่พระองค์” (สดด. ๔๒.๕)

เมื่อเยเรมีย์เห็นถึงสงครามและความพินาของชนชาติอิสราเอล ตลอดจนการตกไปเป็นทาสในบาบิโลน ท่านรู้สึกหดหูและโศกเศร้าเสียใจ แต่เมื่อคิดพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ท่านก็กล่าวออกมาว่า “ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความหวัง” จากนั้นท่านก็เห็นว่า “ความรักของพระเจ้าไม่เคยหยุดยั้ง ผู้ที่ฟังพระองค์ก็มีหวัง และพระกรุณาของพระองค์ก็ไม่สิ้นสุด เป็นของใหม่ทุกเวลาเข้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก” (พคค. ๓.๑๙-๒๓)

ท่านผู้อ่านที่รัก ในขณะที่ไม่มีที่หวังใดๆในชีวิต

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นความหวังของเรา (๑ ทธ. ๑.๑)

ข้อคิด : ปล่อยให้ฉันตายเถิด

เขียนโดย อ.ธวัช เย็นใจ

วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 18:39 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 18 มิถุนายน 2012 เวลา 18:43 น.
